

Sygn. akt VI P 224/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Joanna Napiórkowska - Kasa

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2023 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. B.

przeciwko Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej (...) z siedzibą w W.

o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powódki W. B. na rzecz pozwanej Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej (...) z siedzibą w W. kwotę 2.360,00 zł (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych 00/100) tytułem zwrotu uiszczonej zaliczki na wynagrodzenie biegłego oraz kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Nakazuje pobrać od powódki W. B. na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwotę 3.936,57 zł (trzy tysiące dziewięćset trzydzieści sześć złotych 57/100) tytułem zwrotu kosztów procesu poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt VI P 224/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 maja 2018 roku W. B. wniosła o zasądzenie od Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej (...) w W. kwoty 31.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. W uzasadnieniu podała, że sporządzone przez nią sprawozdanie finansowe za 2017 rok było sporządzone w sposób zgodny z ustawą o rachunkowości oraz w trybie jaki sporządzała poprzednie sprawozdania finansowe.

(pozew – k. 1-8v)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu podała, że przyczyny wskazane w rozwiązaniu umowy o pracę okazały się prawdziwe, a ich ciężar powodował, że stanowiły ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracownika.

(odpowiedź na pozew – k. 24-53)

Stanowiska stron pozostały niezmiennie do zakończenia postępowania.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka był zatrudniona w pozwanej od 1 września 2000 roku. W ramach powierzonych obowiązków powódka odpowiadała za nadzór spraw ekonomiczno-finansowych oraz rachunkowości pozwanej. W trakcie zatrudnienia dokonane zostały modyfikacje stanowiska pracy oraz zakresu obowiązków w postaci aneksów. Zgodnie z ostatnią zmianą powódka zajmowała stanowisko głównej księgowej i zastępcy dyrektora ds. ekonomiczno-finansowych. Nadto powódka była umocowana jako pełnomocnik do prowadzenia rachunkowości pozwanej, przygotowania sprawozdań finansowych oraz rozliczania z tytułu podatków i innych świadczeń publicznoprawnych. Była odpowiedzialna w pozwanej za przygotowanie sprawozdań i ich treści oraz nadzorowanie prac dla biegłego rewidenta.

(umowy o pracę powódki z aneksami – 73-74, k.76-78; zakres obowiązków – k. 75; uchwałą z dnia 18 kwietnia 2018 roku; uchwała – k. 85-87)

Pozwana spółdzielnia na mocy umowy z dnia 27 grudnia 2017 roku zawarła ze spółką (...) sp. z o.o. w W. umowę nr (...) o badanie i ocenę sprawozdań finansowych. Na mocy umowy (...) sp. z o.o. zobowiązała się do przedłożenia spółdzielni w formie pisemnej sprawozdania z badania sprawozdania finansowego zawierającego opinie biegłego rewidenta. Zgodnie z § 6 umowy (...) sp. z o.o. zobowiązała się do zachowania uczciwości, obiektywizmu, zawodowego sceptycyzmu, należytej staranności zawodowej i rzetelności. Przedmiotem umowy było badanie sprawozdania finansowego pod kątem sprawdzenia istotnych zniekształceń spowodowanych błędem lub oszustwem.

Z umowy wynikał obowiązek przedłożenia biegłemu rewidentowi sprawozdania finansowego za 2017 rok w terminie do 12 marca 2018 roku. Badanie miało rozpocząć się 12 lutego 2018 roku, a zakończyć 31 marca 2018 roku. Od powódki (...) projekt sprawozdania finansowego otrzymała przed 30 marca 2018 roku – w wiadomości mailowej z dnia 16 marca 2018 roku

(umowa z dnia 27 grudnia 2018 roku nr (...) – k. 88-94; zeznania świadka U. K. – k. 450v-451)

Współpraca powódki z (...) i jej asystentką przebiegała w sposób poprawny. Powódka przedstawiała na żądanie biegłego rewidenta wymagane dokumenty. Nie zgłaszano zastrzeżeń merytorycznych do współpracy z powódką. Odstąpienie od badania sprawozdania finansowego pozwanej za 2017 rok wynikało z zachowania prezesa zarządu pozwanej, który w opinii biegłego rewidenta wywierał presję co do sposobu sporządzenia sprawozdania i terminu.

(zeznania świadka U. K. – k. 450v-451; zeznania świadka E. D. (1) – k. 451-452; zeznania świadka M. F. – 452)

W dniach od 23 października 2017 roku do 16 lutego 2018 roku na podstawie umowy z dnia 2 lutego 2017 roku zawartej przez pozwaną ze Związkiem Rewizyjnym Spółdzielni Mieszkaniowych (...) w W. została w pozwanej spółdzielni przeprowadzona lustracja pełna działalności pozwanej w zakresie gospodarki finansowej.

W toku postępowania lustracyjnego – lustrator wskazał, że dochodziło w latach 2014-2016 do nieprawidłowego gospodarowania środkami pozwanej spółdzielni. Stosowano niedopuszczalne rozwiązania rozliczając osiągnięte nadwyżki w najmie lokali użytkowych, przez co spółdzielnia wykonywała dodatni wynik finansowy. Nie było wprowadzonych przez osoby odpowiedzialne za gospodarkę ekonomiczną również stawek z opłat z tytułu członkostwa w stosunku rocznym, a bazowano na danych z 2011 roku, które były już niekatulane, a także nie dokonywano odpisów na fundusz remontowy z tytułu pobierania dodatkowej stawki eksploatacyjnej.

W związku z przedłożeniem tego sprawozdania była prowadzona korespondencja między lustratorem, a powódką oraz (...) sp. z o.o. co do wyjaśnienia kwestii związanych z prowadzeniem gospodarki finansowej spółdzielni. Powódka miała wiedzę, że konieczna jest uchwała w sprawie rozliczania kosztów po zapoznaniu się ze sprawozdaniem finansowym.

Powódka informowała zarząd pismem z dnia 1 lutego 2018 roku, że prosi o zasięgnięcie opinii lustratora ponieważ lustrator kwestionuje ustalenia lustracji z 2015 roku oraz opinię Związku Rewizyjnego co do sposobu liczenia przychodów i kosztów, a ta była dokonywana przez nią jak w poprzednich okresach.

(umowa – k. 95-96; protokoły – k. 97-165; pismo – k. 167; zeznania członka zarządu pozwanej S. G. – k. 1287-1302; zeznania powódki W. B. – k. 1311-1327)

W dniu 27 marca 2018 roku powódka złożyła pracownikowi działu organizacyjnego pozwanej pismo datowane na 13 marca 2018 roku zawierające propozycję podjęcia uchwał w sprawie rozliczenia kosztów za 2017 roku. Wniosek powódki trafił pod obrady zarządu w dniu 5 kwietnia 2018 roku. Powódka była obecna na posiedzeniu zarządu. W trakcie posiedzenia zarządu powódka była dopytywana o to jak należy traktować złożone przez nią propozycje. Na część z nich odpowiadała, że jej niedopatrzenia były wynikiem błędnych kalkulacji, a także przedmiotowa propozycja wymaga dopracowania. Spowodowało to konieczność uzupełnienia przez nią swoich propozycji.

Decyzją podjętą w dniu 5 kwietnia 2018 roku zarząd wezwał powódkę do złożenia szczegółowych wyjaśnień co do pisma z dnia 13 marca 2018 roku stanowiącego propozycję rozliczenia kosztów za 2017 rok. Powódka na posiedzeniu poinformowała, że dokończenie badania bilansu za 2017 roku będzie miało miejsce do 9 kwietnia 2017 roku.

Uchwałę co do sposobu rozliczania kosztów za 2017 roku podjęto 6 kwietnia 2018 roku, mimo tego, że lustrator zalecał podjęcie jej w lutym 2018 roku. Wynikało to z przedstawienia projektów przez powódkę pod koniec marca 2018 roku.

(protokół nr (...)- k. 168-174)

W dniu 29 marca 2018 roku odbyło się spotkanie prezesa zarządu pozwanej z powódką. W trakcie tego spotkania prezes zarządu wyznaczył powódce końcowy termin złożenia sprawozdania finansowego za 2017 rok na 9 kwietnia 2018 roku (piątek). Ustawowy termin złożenia tego sprawozdania był do 30 marca 2018 roku. Powódka w związku z podjęciem uchwał co do rozliczenia kosztów za 2017 rok miała krótki czas na sporządzenie sprawozdania finansowego sporządziła go w poniedziałek 11 kwietnia 2018 roku.

(protokół nr (...)- k. 168-174; zeznania świadka R. S. (1) – k. 668v-669v; zeznania świadka D. A. –k. 669v-670v; zeznania świadka G. C. – k. 670v-671v)

W dniu 11 kwietnia 2018 roku prezes zarządu pozwanej skontaktował się z powódką i zażądał od niej natychmiastowego przedstawienia sprawozdania finansowego. Powódka w dniu 11 kwietnia w godzinach 22.10, 22.11, 22.51, 23.10, 23.40 przesłała do pozwanej projekt sprawozdania finansowego spółdzielni za 2017 rok. Przesłanie projektu sprawozdania przez powódkę nie było poprzedzone wysłaniem pisma ustosunkowującego się do jej pisma z dnia 13 marca 2018 roku (co do których to propozycji tam umieszczonych zarząd miał wątpliwości).

Po analizie danych i właściwości pliku z projektem sprawozdania stwierdzono, że w jego tworzeniu brał udział (...) będący (...) sp. z o.o.

Powódka w serii wiadomości mailowych przesłała – sprawozdanie finansowe, rozliczenie kosztów za 2017 rok i dodatkowe rozliczenie funduszu remontowego.

(wiadomości mailowe z załącznikami – k. 173-209; zeznania świadka R. S. (1) – k. 668v-669v; zeznania świadka D. A. –k. 669v-670v; zeznania świadka G. C. – k. 670v-671v; zeznania członka zarządu pozwanej S. G. – k. 1287-1302; zeznania powódki W. B. – k. 1311-1327)

Opóźnienie w złożeniu finalnej wersji projektu sprawozdania finansowego za 2017 rok było wynikiem późnego przygotowania przez powódkę projektów uchwał rozliczenia kosztów za 2017 rok. Uchwały zostały podjęte przez zarząd mimo niewyjaśnienia wątpliwości przez powódkę co do jej pisma z 13 marca 2017 roku.

(zeznania świadka R. S. (1) – k. 668v-669v; zeznania świadka D. A. –k. 669v-670v; zeznania świadka G. C. – k. 670v-671v; ; zeznania członka zarządu pozwanej S. G. – k. 1287-1302; zeznania powódki W. B. – k. 1311-1327)

W dniu 3 kwietnia 2018 roku do Drugiego (...) Urzędu Skarbowego w W. pozwana reprezentowana przez powódkę złożyła zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od

osób prawnych za rok 2017 – CIT-8. Zeznanie zostało przesłane elektronicznie przez powódkę w dniu 3 kwietnia 2018 roku.

W dniu 29 maja 2018 roku pozwana złożyła do Urzędu Skarbowego korektę zeznania CIT-8. Uzasadniła to faktem wykazania niewłaściwych kwot w pozycjach deklaracji CIT-8, które zostały poprawione w trakcie badania przez biegłego rewidenta sprawozdania finansowego za 2017 rok. Wobec złożenia korekty kwota do zapłaty uległa zwiększeniu z 42607 zł do kwoty 374386 zł. Pozwana musiała dodatkowo zapłacić odsetki od dopłaty CIT w kwocie 3484,00 zł.

(CIT-8 i UPP oraz korekta CIT-8 – k. 268-272, k. 273-277; potwierdzenie przelewu – k. 279; zeznania członka zarządu pozwanej S. G. – k. 1287-1302; zeznania powódki W. B. – k. 1311-1327)

Powódka nie zgłaszała pozwanej, że ma niedostatki kadrowe w kierowanym przez nią dziale. Wnosiła o przyznanie dodatków za miesiąc marzec pracownikom D. (...), motywując to dużym zaangażowaniem pracowników, które umożliwiło jej na bieżąco wykonywanie zadań. Pismo było skierowane do zarządu pozwanej.

W pozwanej w 2018 roku był wakat na stanowisku zastępcy głównego księgowego. Jego obowiązki zostały rozłożone na dwóch dodatkowych pracowników – E. B. oraz B. B.

(wniosek – k. 283, k. 346; zeznania świadka R. S. (1) – k. 668v-669v; zeznania świadka D. A. – k. 669v-670v)

Wobec niezłożenia sprawozdania finansowego za 2017 rok przez pozwaną i nacisków prezesa zarządu na biegłego rewidenta, aby wykonanie badania nastąpiło do 16 kwietnia 2018 roku Dossier sp. z o.o wniosła o rozwiązanie umowy nr (...).

(pismo – k. 287; zeznania świadka R. S. (1) – k. 668v-669v; zeznania świadka D. A. – k. 669v-670v; zeznania świadka G. C. – k. 670v-671v)

Wykonane przez powódkę dla pozwanej sprawozdanie finansowe za 2017 rok i przesłane w dniu 11 kwietnia 2018 roku pozwanej zostało sporządzone w oparciu o prowadzone przez pozwaną księgi rachunkowe.

Sprawozdanie nie zawierało istotnych informacji – o rozliczeniu przychodów i kosztów dotyczących eksploatacji i utrzymania nieruchomości z podziałem na poszczególne nieruchomości. Ewidencja kosztów nie była prowadzona odrębnie dla każdej z nieruchomości co stanowi uchybienie względem statutu spółdzielni (§89) oraz ustawy o Spółdzielniach Mieszkaniowych. W sposób nieprawidłowy były kwalifikowane niektóre przychody i koszty (jako związane z gospodarowaniem zasobami mieszkaniowymi). Powódka jako główna księgowa odpowiedzialna za gospodarkę finansową i rozliczenia pozwanej powinna sygnalizować zarządowi pozwanej konieczność ewentualnych zmian regulaminowych w przepisach wewnętrznie obowiązujących. W sprawdzaniu sporządzonym przez powódkę zanizono o 111.329,78 zł wysokość odpisu aktualizacyjnego na należności lokali mieszkalnych. Wynikało to z zaniedbania jednego z pracowników, którego przełożoną i kontrolującą osobą była powódka. Powódka jednak przedstawiła jako załącznik do sprawdzania rozliczenie funduszu remontowego na poszczególne nieruchomości czym wypełniła art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Przesłany przez powódkę projekt sprawozdania finansowego wymagał uzupełnienia i zmian. W kształcie jakim został przedstawiony nie mógł być zaakceptowany przez zarząd.

W 2008 roku została wydana Interpretacja Ogólna Ministra Finansów w sprawie stosowania postanowień art. 17 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 15 lutego 1992 roku o podatku dochodowym od osób prawnych. Wynika z niej, że pojęcie zasobów mieszkaniowych nie obejmuje lokali użytkowych. Stanowisko powódki było odmienne i znajdowało odzwierciedlenie w sporządzonym sprawozdaniu. Nie stosowanie się przez pozwaną (i powódkę sporządzającą sprawozdanie) do tej interpretacji w przypadku kontroli narażało pozwaną na zarzut zawyżenia kosztów podatkowych,

a w konsekwencji zaniżenia zobowiązania podatkowego, co skutkowałoby naliczeniem należnego podatku z odsetkami i konicznością ewentualnego dochodzenia racji na drodze postępowania sądowego.

Zgodnie z Regulaminem (...) Finansowej Spółdzielni – Dział II, pkt 5 – Spółdzielnia prowadzi ewidencję przychodów i kosztów oddzielenie dla każdej nieruchomości.

Niewłaściwa kwalifikacja niektórych przychodów i kosztów zaliczanych do gospodarki zasobów mieszkaniowych zamiast do działalności własnej spółdzielni (np. działalności społeczno- wychowawczej) miało wpływ na wysokość zobowiązania podatkowego i dane w deklaracji CIT. Regulamin gospodarki zasobami mieszkaniowymi w sposób nieprawidłowy zaliczała przychody i koszty działalności społeczno-oświatowej – co powodowało, że stał w sprzeczności z art. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Powódka powinna najem lokali użytkowych zaliczyć w kategorii innej niż do gospodarowania zasobami mieszkaniowymi.

Powódka w sporządzanym przez siebie sprawozdaniu finansowym częściowo poprawnie stosowała przepisy prawa – ustawy o rachunkowości, ustawy o CIT, orzecznictwo sądowe i interpretacje podatkowe. Powódka nie zamieściła w sprawozdaniu rocznym za 2017 rok rozliczenia przychodów i kosztów dotyczących eksploatacji.

Powódka w sposób niepoprawny dokonała odpisu aktualizacyjnego należności lokali mieszkalnych na dzień 31 grudnia 2016 roku. Miało to wpływ na umieszczanie nieprawidłowych danych w sprawozdaniu finansowym. W pozwanej spółce obowiązywała niekatulana zasada ustalania wyniku finansowego, co powodowało, że nieaktywność wewnętrznych zasad mogło powodować konsekwencje finansowe w przypadku kontroli. Powódka jako główna księgowa powinna mieć tego świadomość.

Spółdzielnia powinna prezentować w sprawozdaniu finansowym jaka jest nadwyżka lub niedobór funduszu eksploatacji nieruchomości. W sprawozdaniu sporządzonym przez powódkę dla pozwanej tego nie było. Uniemożliwiało to członkom spółdzielni zapoznawanie się z istotnymi dla nich informacjami. W sprawozdaniu powinna być rozdzielona pozycja funduszu remontowego i Zakładowego Funduszu świadczeń Socjalnych dla tego aby sprawozdanie było przejrzyste.

Sprawozdanie finansowe sporządzone przez powódkę nie było zgodne ze stanowiskiem Komitetu Standardów Rachunkowości - uchwała nr 7/2015.

(opinia biegłego z zakresu rachunkowości E. Z. – k. 730-778, k. 816-825, k. 1271-1273, k. 1416-1418)

Pismem z dnia 16 kwietnia 2018 roku (odebrany przez powódkę 7 maja 2018 roku) pozwana rozwiązała z powódką umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegało w szczególności:

1) Na niesporządzeniu przez powódkę jako główną księgową i zastępcę dyrektora do spraw ekonomiczno-finansowych w terminie wynikającym z przepisów prawa, w szczególności z przepisu art. 52 ustawy o rachunkowości tj. do dnia 31 marca 2018 roku i nieprzedstawieniu zarządowi pozwanej sprawozdania finansowego pozwanej za rok 2017 roku, a nadto na niedokonaniu czynności w dodatkowo wyznaczonym terminie do 9 kwietnia 2018 roku.

2) Na wprowadzeniu przez powódkę jako główną księgową i zastępcę dyrektora do spraw ekonomiczno- finansowych zarządu pozwanej w błąd co do tego, iż:

a. Sporządziła rzetelne sprawozdanie finansowe pozwanej za rok 2017 oraz,

b. Że koordynuje badanie biegłego rewidenta wskazanego przez spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. tj. podmiot będący stroną zawartej przez pozwaną umowy z dnia 27.12.2017 r. nr 24/218/996 o badanie i ocen sprawozdań finansowych – dotyczące sprawozdania finansowego spółdzielni za rok 2017, które to badanie miało się rozpocząć od 12.02.2018 r. i zakończyć 31.03.2018 r.. które to działania powódki miały być tak zaawansowane, że możliwe miało być przygotowanie rzetelnego sprawozdania finansowego za rok 2017 i sporządzenie przez biegłego rewidenta sprawozdania z badania

sprawozdania finansowego za 2017 r. – w terminach wynikających z umowy z dnia 27.12.2017 r. nr 24/218/996 co umożliwiłoby zakończenie prac przed końcowym terminem wyłożenia tych dokumentów w związku z wyznaczonym od dnia 21 maja 2018 roku walnym zgromadzeniem członków spółdzielni, co okazało się nieprawdą i wymusiło zmianę terminów porządku obrad wyznaczonego pierwotnie w ww. okresie,

2) Na bezzasadnej zwłoce w sporządzeniu i doręczeniu zarządowi pisma z dnia 13.03.2018 r. które to pochodzące od powódki zawierało wnioski co do podjęcia przez zarząd decyzji o rozliczeniu kosztów za rok 2017, wpłynęło do sekretariatu zarządu dopiero 30.03.2018 r. (data wpłynięcia), czyli o jeden dzień przez terminem sporządzania sprawozdania finansowego za 2017 rok,

3) Na niewykonaniu przez powódkę decyzji zarządu z dnia 5 kwietnia 2018 r. wzywającej do złożenia szczegółowych wyjaśnień co do powódki pisma z dnia 13 marca 2018 roku, które to pochodzące od powódki zawierające wnioski co do podjęcia poprzez zarząd decyzji o rozliczeniu kosztów za 2017 rok wpłynęło do sekretariatu zarządu dopiero 30 marca 2018 roku,

4) Na przesłaniu w dniu 11 kwietnia 2018 roku (godziny przesłania 22.10, 22.11, 22.51, 23.10, 23.40) do zarządu spółdzielni pocztą elektroniczną projektów sprawozdania finansowego za 2017 rok pomimo niezłożenia uprzednio wyjaśnień co do treści pisma z dnia 13 marca 2018 roku, które pochodzące od powódki zawierające wnioski co do podjęcia przez zarząd decyzji o rozliczeniu kosztów za 2017 rok wpłynęło dopiero w dniu 30 marca 2018 roku, a które to wyjaśnienia były niezbędne dla oceny przez zarząd sporządzonego przez powódkę projektu sprawozdania finansowego,

5) Na niedokonaniu rozliczenia spółdzielni z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych za 2017 r. w terminie wynikającym z ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych i nieodprowadzenie tegoż podatku do właściwego urzędu skarbowego, co naraziło spółdzielnię na zapłatę odsetek.

(rozwiązanie mowy o pracę bez wypowiedzenia – k. 11-14; potwierdzania odbioru – k. 241-244; pismo – k. 661)

Ostatecznie sprawozdanie finansowe za 2017 rok sporządziła nowozatrudniona osoba za powódkę – A. R., zatrudniona od 19 kwietnia 2018 roku. Sprawozdanie sporządzone przez A. R. było sporządzane w sposób odmienny niż powódki, nie opierało się głównie na regulacjach wewnętrznych spółdzielni.

(zeznania świadka D. A. –k. 669v-670v; zeznania świadka A. R. – k. 672-673; zeznania świadka R. S. (1) – k. 668v-669v; zeznania świadka D. A. –k. 669v-670v; zeznania świadka G. C. – k. 670v-671v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony procesu, również w zakresie w jakim biegła E. Z. sporządzała na ich podstawie opinię główną i opinie uzupełniające. Autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez strony procesu. Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów.

Zeznaniom świadków – R. S. (2), A. R., U. K., H. G., M. F., E. D. (2), G. C., I. B., D. A. - Sąd dał wiarę w całości.

Sąd nie oparł się na zeznaniach świadków M. B. oraz E. M. ponieważ nie pracowały one w okresie, którego dotyczy niniejsza sprawa czyli w 2018 roku. Podobnie odnośnie świadka H. N.. Ponadto zeznawała ona na fakty nie mające znaczenia dla sprawy tj. zachowania prezesa pozwanej wobec powódki.

Strona pozwana cofnęła wniosek o przesłuchanie świadka P. J., wobec czego Sąd pominął tenże dowód.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom prezesa zarządu pozwanej S. G. albowiem zeznał on przekonująco i w zakresie zbieżnym ze świadkami i dowodami z dokumentów.

Zeznaniom powódki W. B. Sąd dał wiarę w części. Nie było wiarygodne to, że powódka zgłaszała uwagi do prezesa odnośnie braków kadrowych działu księgowości. Nie został przedłożony żaden dokument na ten fakt, ponadto żaden

ze świadków nie zeznał aby tak było, a sam prezes pozwanej temu przeczył. Stanowiło to dowolne stanowisko powódki odnośnie tej kwestii. Nie zostało również wykazane, że powódka sugerowała prezesowi pozwanej aby doszło do aktualizacji wewnętrznych dokumentów i dostosowanie ich do obowiązująco prawa i doktryny. Powódka nie przedłożyła w tym zakresie żadnych dowodów, a Sąd miał na względzie, że była główną księgową więc o to poza ustnym upomnieniem powinna zwracać się pisemnie. Nie zostało to wykazane żadnym dokumentem. Nie było również wiarygodne, że sprawozdanie z dnia 11 kwietnia 2018 roku było kompletne i jako takie podlegało uwzględnieniu przez zarząd. Na ten temat Sąd dokonał ustaleń przeciwnych na podstawie całościowej opinii biegłego E. Z.. Z tejsze opinii wynika, że sprawozdanie powinno być poprawione przez powódkę i było nierzetelnie sporządzone. Nie było ponadto wiarygodne, że projekt sprawozdania uwzględniał ewidencje przychodów i kosztów odrębnie dla każdej nieruchomości. Nie zawierał tego, a tylko i wyłącznie rozliczenie wydatków i wpływów funduszu remontowego w tym zakresie jako załącznik do sprawozdania finansowego. Nie było również wiarygodne, że sporządziła zeznanie CIT-8, które nie wymagało poprawy. Po sporządzeniu ostatecznego sprawozdania finansowego przez A. R., należało dokonać korekty CIT-8, ponieważ sporządzone w oparciu o projekt powódki było błędne.

Sąd nie mając wiedzy odnośnie oceny, czy sprawozdanie finansowe za 2017 rok zostało sporządzone w sposób rzetelny i poprawny, dopuścił w tym zakresie dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości ze specjalnością rozpoznawania sprawozdań finansowych spółdzielni mieszkaniowych. Biegła E. Z. w tej sprawie sporządziła opinię głównej co do której strony składały zastrzeżenia. Sąd mając to na względzie dopuścił dowody z opinii uzupełniających. W tych opiniach biegła odpowiedziała na wszelkie zarzuty stron, w tym w szczególności na zarzuty strony powodowej. Opinia główna i cztery opinie uzupełniające jako całość stanowiły dowód co do oceny rzetelności sprawozdania finansowego oraz zawierały spójne w całości wnioski. Nie zachodziła konieczność uzupełnienia materiału dowodowego w tej sprawie w zakresie kolejnej uzupełniającej opinii biegłego E. Z.. Sąd nie stwierdził, że opinia została sporządzona w sposób niezgodny ze sztuką sporządzania opinii przez biegłych, zawierała wnioski, które były logicznie i obszernie uzasadnione.

Strony nie składały dodatkowych wniosków dowodowych, nie zachodziła konieczność uzupełniania materiału dowodowego w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu z następujących przyczyn.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że strona powodowa w tej sprawie dochodziła odszkodowania odwołując się do otrzymanego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Argumentacja powódki sprawozdała się do kwestionowania zasadności wypowiedzenia, nie podnosiła natomiast argumentów, że rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia naruszało przepisy prawa w zakresie składania takich oświadczeń.

Podstawą materialnoprawną dla roszczenia powódki jest regulacja z art. 56 § 1 KP, zgodnie, z którą pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy. Przesłanką zasadności roszczenia jest, więc uznanie, że rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia zostało dokonane z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie. W szczególności chodzi tutaj o art. 52 § 1 KP, który wskazuje, w jakich przypadkach pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia. W niniejszej sprawie w treści wręzonego powódce oświadczenia pozwany, jako podstawę prawną podał art. 52 § 1 pkt 1 KP, zgodnie, z którym pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych.

Sąd dokonał, więc analizy, czy wskazane w treści rozwiązania umowy o pracę zachowania powódki uzasadniało kwalifikację, jako ciężkie naruszenie przez powódkę podstawowych obowiązków pracowniczych. W tym zakresie Sąd wskazuje, że pracodawca podał kilka przyczyn uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Odnosząc się do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia (art. 52 § 1 pkt 1 KP) SN uznał, że w takim przypadku możliwe jest wskazywanie kilku przyczyn, które pracodawca kwalifikuje jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków, a dla zgodności z prawem takiego oświadczenia woli wystarczające jest wykazanie przez pracodawcę przynajmniej jednej z nich. Artykuł 30 § 4 KP stanowi, że w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, a także oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy. Wymóg ten należy postrzegać w kategorii minimalistycznego warunku, jaki powinien być spełniony przez pracodawcę przy wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy o pracę, decydującego z formalnego punktu widzenia o ważności złożonego przez pracodawcę oświadczenia woli. Zatem nic nie stoi na przeszkodzie, aby pracodawca rozwiązując z pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika wskazał większą liczbę zarzutów, z których tylko jeden może okazać się prawdziwy i tym samym będzie uzasadniać zgodność z prawem rozwiązania umowy o pracę (wyr. SN z 24.10.2018 r., II PK 188/17, Legalis; wyr. SN z 12.10.2021 r., II PSKP 60/21, OSNP 2022, Nr 7, poz. 64). Taka sytuacja miała miejsce w tej sprawie, gdzie tylko część przyczyn się potwierdziła, a ich ciężar stanowił ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków powódki jako pracownika.

W tej sprawie potwierdziło się, że sprawozdanie finansowe sporządzone przez powódkę za 2017 rok dla pozwanej spółdzielni było nierzetelne i w tym zakresie powódka wprowadziła pracodawcę w błąd. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że powódka zajmowała w strukturze pozwanej spółdzielni szczególne stanowisko – mianowicie była główną księgową, a nie dołożenie należytej staranności jakiej powinna dołożyć naraziło pozwaną na uszczerbek finansowy i konsekwencje prawne. Ustawodawca nie sprecyzował w Kodeksie pracy pojęcia zawinionego naruszenia obowiązków pracowniczych. Sąd Najwyższy przyjął, że winę można przypisać pracownikowi wówczas, gdy świadomie dopuszcza się czynu, jak również gdy pracownik, mając świadomość szkodliwości skutku swojego postępowania, celowo do niego zmierza lub co najmniej na ów skutek się godzi. W zakresie normy zawartej w art. 52§ 1 pkt. 1 kp będą się zatem mieściły jedynie czyny, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie, zaś przy ocenie czy miało miejsce takie zachowanie pracownika, trzeba brać pod uwagę wszelkie okoliczności mogące mieć wpływ na osąd w charakterze zawinienia (wyr. SN z 02.06.1997 r., I PKN 193/97, wyr. SN z 9 grudnia 1976r. w sprawie I PRN 111/76). Ciężkie naruszenie przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych w rozumieniu art. 52§1 kp musi być spowodowane przez pracownika świadomie, w sposób przez niego zawiniony i stanowić zagrożenie dla interesów pracodawcy (wyrok s.apel. w Warszawie II APa 103/04). Ocena czy dane naruszenie jest ciężkie, zależy od okoliczności każdego indywidualnego przypadku. W wyroku z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawie II PK 46/09 Sąd Najwyższy podniósł, że w pojęciu "ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych" mieszczą się trzy elementy. Są to: bezprawność zachowania pracownika (naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego), naruszenie albo zagrożenie interesów pracodawcy, a także zawinienie obejmujące zarówno winę umyślną, jak i rażące niedbalstwo. W wyroku z dnia 28 czerwca 2012r. w sprawie II PK 285/11 Sąd Najwyższy podniósł, iż ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, o którym mowa w art. 52 § 1 pkt 1 k.p. ma miejsce wówczas, gdy w związku z określonym zachowaniem (działaniem lub zaniechaniem) naruszającym podstawowe obowiązki pracownicze można pracownikowi zarzucić winę umyślną lub rażące niedbalstwo. Jeżeli sprawca przewiduje wystąpienie szkodliwego skutku i celowo do niego zmierza lub co najmniej się nań godzi, można mu przypisać winę umyślną. Jeżeli natomiast przewiduje możliwość nastąpienia szkodliwego skutku, lecz bezpodstawnie przypuszcza, że zdoła go uniknąć, lub też, gdy nie przewiduje możliwości jego wystąpienia, choć może i powinien go przewidzieć, jego postępowaniu można przypisać winę nieumyślną w postaci lekkomyślności - w pierwszej sytuacji i niedbalstwa - w drugim wypadku. Rażące niedbalstwo mieszczące się - obok winy umyślnej - w pojęciu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych jest wyższym od niedbalstwa stopniem winy nieumyślnej. Niedbalstwo określa się jako niedołożenie należytej staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (art. 355 § 1 k.c.). Przez rażące zaś niedbalstwo rozumie się natomiast niezachowanie minimalnych (elementarnych) zasad prawidłowego zachowania się w danej sytuacji. O przypisaniu pewnej osobie winy w tej postaci decyduje zatem zachowanie się przez nią w określonej sytuacji w sposób odbiegający od miernika staranności minimalnej. O istnieniu tej winy wnioskuje się na podstawie całokształtu okoliczności związanych z zachowaniem pracownika. Jak podniósł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2008 r. w sprawie II PK 162/07 (OSNP 2009, nr 7-8 poz. 98), bezprawność zachowania nie uzasadnia rozwiązania umowy o pracę

bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1, jeżeli stosunek psychiczny pracownika do skutków postępowania określony jego świadomością nie wskazuje ani na winę umyślną, ani na rażące niedbalstwo. Przenosząc cytowane wyżej orzecznictwo Sądu Najwyższego i rozważania, które Sąd w całości podziela na realia przedmiotowej sprawy, uznać należy, że decyzja pozwanego pracodawcy podjęta w dniu 3 kwietnia 2018r. o natychmiastowym rozwiązaniu z powódką stosunku pracy na podstawie art. 52 §1 pkt 1 kp jest uzasadniona, gdyż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie, że o działaniu powódki jako głównej księgowej pozwanego w postaci sporządzenia niepoprawnego sprawozdania finansowego za 2017 rok - można powiedzieć, że stanowi ono naruszenie przez nią jej podstawowych obowiązków pracowniczych przypisanych stanowisku głównej księgowej i to w sposób ciężki, z naruszeniem istotnych interesów pracodawcy.

Powódka jako pracownik pozwanej spółdzielni zajmowała się księgowością i w zakresie jej obowiązków było sporządzanie rocznych sprawozdań finansowych z działalności spółdzielni. Miała również w obowiązku sporządzić sprawozdanie za 2017 rok. Przez sporządzenie sprawozdania rozumie się takie przygotowanie dokumentu sprawozdania dla zarządu, które podlegałyby zatwierdzeniu, jest poprawne pod względem rachunkowym, podatkowym, zawiera wszelkie niezbędne elementy, a także oddaje rzeczywisty stan gospodarki finansowej oraz mieszkaniowej zasobów w ramach spółdzielni. Na sprawozdanie sporządzone przez powódkę składało się wprowadzenie do sprawozdania finansowego, bilansu aktywów i pasywów, rachunek zysków i strat, zestawienie zmian w kapitale własnym, rachunek przepływów pieniężnych oraz informacje dodatkowe i objaśnienia za 2017 rok obrotowy. Sprawozdanie sporządzone przez powódkę nie nadawało się do zaakceptowania przez organy decyzyjne spółdzielni, albowiem nie oddawało pełnego stanu rachunkowości pozwanej, a także zawierało błędy dyskwalifikujące je pod względem podatkowym. Sprawozdanie nie zawierało wymaganych prawem zestawień przychodów i kosztów dotyczących eksploatacji i utrzymania nieruchomości w rozbiciu na poszczególne nieruchomości. Ewidencja księgowa kosztów spółdzielni nie była prowadzona zgodnie ze statutem spółdzielni i ustawą o spółdzielniach mieszkaniowych.

Sprawozdanie finansowe nie zawierało informacji zgodnie z art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w zakresie ewidencji i rozliczania kosztów i przychodów pozwanej spółdzielni odrębnie dla każdej nieruchomości. Powodowało to, że sprawdzenie było nieprzejrzyste, nie zawierało konkretnego zestawienia, które pozwalałyby zarządowi i członkom spółdzielni zapoznać się z danymi dla konkretnej nieruchomości w zasobie spółdzielni. Głównym źródłem problemu w sprawozdaniu finansowym sporządzonym przez powódkę była kwestia podziału kosztów i przychodów na gospodarkę zasobami mieszkaniowymi i pozostałą działalność. Stosowanie prawidłowego podziału jest niezwykle istotne albowiem warunkuje wysokość zobowiązania podatkowego z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych CIT. Powódka nie stosowała tego mimo, że powinna i powinna znać Interpretację Ogólną Ministra Finansów w sprawie stosowania postanowień art. 17 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 15 lutego 1992 roku o podatku dochodowym od osób prawnych. W tym zakresie powinna kwalifikować prawidłowo zasoby mieszkaniowe, nie kwalifikując do nich lokali użytkowych. Powódka mimo ugruntowanej już linii jak należy traktować takie lokale traktowała je odmiennie. Z punktu widzenia podatkowego jeśli sprawozdanie za 2017 rok zostało zaakceptowane w takim kształcie naraziłoby to pozwaną na konsekwencje prawno-podatkowe w razie kontroli w postaci zawyżenia kosztów podatkowych – zaniżenia zobowiązania podatkowego. Powódka powinna w sprawozdaniu zastosować podział kosztów i przychodów i rozdzielić na gospodarkę zasobami mieszkaniowymi i pozostałą (w tym lokali użytkowych) co byłoby zgodne z Interpretacją Ogólną. Idąc dalej miało to wpływ na wysokość zobowiązania podatkowego za 2017 rok i dane zawarte w deklaracji CIT-8, którą pozwana złożyła za 2017 rok. Skutkowało to koniecznością po poprawnym sporządzeniu sprawozdania finansowego przez nowego pracownika pozwanej, złożeniem korekty do Urzędu Skarbowego oraz zapłatą odsetek.

Dodatkowo należy wskazać, że powódka nieprawidłowo ujmowała działalność społeczno-wychowawczą do gospodarki zasobu mieszkaniowego, a powinna dokonać zaliczenia do działalności własnej spółdzielni. Spółdzielnia zobowiązana jest prowadzić ewidencję przychodów i kosztów oddzielnie dla każdej nieruchomości, a różnica między kosztami ma wpływ na zwiększenie odpowiednio przychodów lub kosztów tej nieruchomości w roku następnym. Tak więc powstałe zaniechanie m.in. w 2017 roku przełożyłoby się na niemożność takiego zaliczenia na lata kolejne, co powodowałoby powielanie przez kolejne lata błędnego sporządzania sprawozdania.

Prawidłowe ujmowanie zdarzeń księgowych w ewidencji powoduje, że księgi są prowadzone w sposób rzetelny i odzwierciedlają rzeczywisty stan spółdzielni. Zdaniem powódki jako księgowej powinno być organizowanie procedur, w tym informowanie pracodawcy o ich niedostosowaniu do wymogów sporządzanego sprawozdania finansowego. Sprawozdanie finansowe za 2017 rok sporządzone przez powódkę było surowe i aby było reprezentatywne wymagało uszczegółowienia prezentowanych danych. Trzeba jednak podkreślić, że działania powódki, które groziły powstaniem szkody w mieniu pozwanej i konsekwencjami prawnymi nie były działaniami zamierzonymi, ale wynikały z utrwalonych w czasie niewłaściwych działań powódki, które miały miejsce już przy sporządzaniu poprzednich sprawozdań finansowych. Należy przypisać jej rażące niedbalstwo albowiem jako główna księgowa powinna kształcić się i doskonalić swoją wiedzę, a przede wszystkim wykonywać prawidłowo swoje obowiązki pracownicze jakim było sporządzanie sprawozdań finansowych. Rola głównej księgowej jest obarczona szczególną odpowiedzialnością, powinna więc sygnalizować ewentualne niedostatki w danych lub niedostawnie uregulowań wewnętrznych do wymogów sporządzania sprawozdań. Dodatkowo trzeba wskazać, że nie wydzielenie w nadwyżkach finansowych oddzielnie nadwyżki bilansowej z własnej działalności gospodarczej spółdzielni uniemożliwia brak realnej oceny podziału tej nadwyżki. Uchybienia jakich dopuszczała się powódka, w tym w zakresie, zaniżenia odpisu aktualizacyjnego lokali mieszkalnych o kwotę 111329,78 zł wypływały na obciążenia i należności członków spółdzielni.

W tym zakresie dodatkowo należy wskazać, że powódka wysyłając do zarządu w dniu 11 kwietnia 2018 roku sprawozdanie finansowe, akceptowała i decydowała się na to, że jej zdaniem to sprawozdanie finansowe jest kompletne i rzetelne. Jednakże jak już wynika z wyżej wskazanych argumentów pozyskanych na podstawie opinii biegłego z zakresu rachunkowości E. Z., sprawozdanie nie było poprawne, wymagało uzupełnienia i dostosowania do obowiązujących przepisów prawa. Nie ma znaczenia fakt, że powódka jak twierdziła miała mało czasu na sporządzenie tego sprawozdania. W ocenie Sądu nie umniejsza to jej winy nieumyślnej, albowiem powódka jako główny księgowy doskonale wiedziała, że sprawozdanie finansowe powinno być przedłożone do 31 marca 2018 roku, a mimo to prosiła o przedłużenie jej tego terminu. Mając świadomość do kiedy powinna je sporządzić powinna tak zarządzić czasem, aby sprawozdanie sporządzić w terminie. Nie znajduje uzasadnienia żadna okoliczność, która by powodowała, że jej wina jest zmniejszona, a sprawozdanie było sporządzone w sposób nierzetelny z powodu czynników od niej niezależnych. To od powódki zależało jakie przepisy prawa i poglądy interpretacji będzie stosowała, a jakich nie. Jako długoletnia główna księgowa powinna sporządzić sprawozdanie finansowe w sposób poprawny i rzetelny czego nie uczyniła narażając spółdzielnię na straty finansowe oraz problemy prawne w przypadku kontroli przez właściwe organy skarbowe. Dodatkowo należy wskazać, że spółdzielnia w 2018 roku znajdowała się w specyficznej sytuacji albowiem trwało badania sprawozdań finansowych przez (...) sp. z o.o. Tak więc powódka wiedząc o tym powinna sporządzić sprawozdanie finansowe w najwcześniejszym możliwym terminie i przedłożyć je zarządowi.

Przyczyna nierzetelnego sporządzania sprawozdania finansowego za 2017 rok i wprowadzenie co do tego pozwanej w błąd, okazała się prawdziwa i mogła jako sama uzasadniać rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, ponieważ było to ciężkie naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego rozumianego jako staranność w wykonywaniu obowiązków.

Odnośnie przyczyny określonej jako niedokonanie rozliczenia spółdzielni z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych za 2017 r. w terminie wynikającym z ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych i nieodprowadzenie tegoż podatku do właściwego urzędu skarbowego, co naraziło spółdzielnię na zapłatę odsetek – to ta przyczyna nie potwierdziła się. Powódka wysłała do Urzędu Skarbowego w terminie zeznanie podatkowe spółdzielni CIT-8, opłacono od tego należność i odprowadzono stosowny podatek. Natomiast kwestia zapłaty odsetek wynikała z korekty zeznania CIT-8, a to wynikało ze sporządzenia na nowo, tym razem poprawnego sprawozdania finansowego spółdzielni przez A. R.. Tak więc, tak sformułowana przyczyna nie potwierdziła się, zeznanie podatkowe złożono za UPP w dniu 3 kwietnia 2018 roku.

W tym miejscu należy przejść do analizy przyczyn, które można określić jako te poprzedzające złożenie projektu sprawozdania finansowego za 2017 rok i zeznania CIT-8. Pierwszą z nich jest niesporządzenie przez powódkę jako główną księgową i zastępcę dyrektora do spraw ekonomiczno-finansowych w terminie wynikającym z przepisów

prawa, w szczególności z przepisu art. 52 ustawy o rachunkowości tj. do dnia 31 marca 2018 roku i nieprzedstawieniu zarządowi pozwanej sprawozdania finansowego pozwanej za rok 2017 roku, a nadto na niedokonaniu czynności w dodatkowo wyznaczonym terminie do 9 kwietnia 2018 roku. Ta przyczyna jako taka potwierdziła się, albowiem udowodniono w toku postępowania, że powódka przedstawiła sprawozdanie finansowe spółdzielni dopiero 11 kwietnia 2018 roku, mimo tego przekroczenia w wersji wymagającej poprawek. Wyznaczono jej dodatkowy termin do 9 kwietnia 2018 roku na sporządzenie tego sprawozdania, czego nie zrobiła. Należy w tym zakresie mieć na względzie, że nie może ostać się jej argumentacja, że nie otrzymała wyznaczenia tego terminu na piśmie więc uznała, że nie był on formalny. Termin 9 kwietnia 2018 roku został jej zakomunikowany podczas posiedzenia zarządu przez prezesa jako termin kategoryczny. Skoro powódka uważała, że jest to nierealny termin, to powinna to zgłosić prezesowi pozwanej, a nie uczyniła tego w żadnym zakresie zarówno prezesowi zarządu, jak i innej osobie decyzyjnej. Należy wskazać, że nie można tego określić jako ciężkie naruszenie podstawowego obowiązku pracownika ponieważ nie zostało wykazane, że przedłożenie sprawozdania finansowego po 9 kwietnia 2017 roku przyniosło jakiegokolwiek ujemne konsekwencje dla pozwanej. Wobec czego nie mogło to stanowić - mimo zaistnienia przyczyny – podstawy do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, ale ewentualnie dawało możliwość zastosowania zwykłego trybu wypowiedzenia umowy o pracę.

Kolejną przyczyną było – wprowadzenie w błąd, że koordynuje badanie biegłego rewidenta wskazanego przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. tj. podmiot będący stroną zawartej przez pozwaną umowy z dnia 27.12.2017 r. nr 24/218/996 o badanie i ocenę sprawozdań finansowych – dotyczące sprawozdania finansowego spółdzielni za rok 2017, które to badanie miało się rozpocząć od 12.02.2018 r. i zakończyć 31.03.2018 r., zaś działania powódki miały być tak zaawansowane, że możliwe miało być przygotowanie rzetelnego sprawozdania finansowego za rok 2017 i sporządzenie przez biegłego rewidenta sprawozdania z badania sprawozdania finansowego za 2017 r. – w terminach wynikających z umowy z dnia 27.12.2017 r. nr 24/218/996 co umożliwiłoby zakończenie prac przed końcowym terminem w związku z wyznaczonym dnia 21 maja 2018 roku walnym zgromadzeniem członków spółdzielni (co okazało się nieprawdą i wymusiło zmianę terminów porządku obrad wyznaczonego pierwotnie w ww. okresie). W tym zakresie Sąd wskazuje, że biegły rewident, który miał badać sprawozdanie finansowe jest organem i podmiotem niezależnym, więc powódka nie miała i nie mogła mieć na niego wpływu. Poza tym strona pozwana nie wskazała, czy i w jakim zakresie poleciła powódce koordynację pracy biegłego, a poza tym nie wskazała co miało być rozumiane pod pojęciem koordynacji tj. jakie czynności w tym zakresie miały być podejmowane. Jednym z zadań biegłego rewidenta miała być kontrola rezultatów pracy głównego księgowego, a to wymuszało na nim niezależność. Jak wynika z zeznań biegłego rewidenta współpraca z powódką przebiegała w sposób poprawny i terminowy. Jednakże nie zakończenie oceny sprawozdania finansowego wynikało z tego, że powódka do 31 marca 2018 roku nie przedłożyła sprawozdania finansowego zarządowi do zatwierdzenia, a ten nie przekazał tego rewidentowi. Tak więc wina w tym zakresie leży po stronie powódki, która nie dotrzymała terminu. Należy wskazać, że powódka dopiero 5 kwietnia 2018 roku przedłożyła zarządowi propozycje uchwał w sprawie rozliczania kosztów i wyniku z lat poprzednich, chociaż ze względu na swoją pozycję powinna wiedzieć, że takie uchwały powinny być podjęte dużo wcześniej. Powinna więc je przedłożyć jako propozycje zarządowi wcześniej. Jednakże nie potwierdziło się to, że z powodu działań powódki nie odbyło się walne zgromadzenie członków spółdzielni. Strona pozwana nie wykazała kiedy takie walne zgromadzenie finalnie się odbyło. Reasumując przyczyna wskazana w tym akapicie częściowo jedynie się potwierdziła, ale strona pozwana nie wykazała, że rodziło to dla pozwanej jakiegokolwiek ujemne konsekwencje w zakresie uszczerbku majątkowego, niemajątkowego lub zagrożenia interesów. Naruszenia przez powódkę obowiązków w tym zakresie nie było ciężkie.

Kolejną przyczyną była określona jako polegająca na bezzasadnej zwłoce w sporządzeniu i doręczeniu zarządowi pisma z dnia 13.03.2018 r., które to pochodzące od powódki zawierało wnioski co do podjęcia przez zarząd decyzji o rozliczeniu kosztów za rok 2017, wpłynęło do sekretariatu zarządu dopiero 30.03.2018 r. (data wpłynięcia) czyli o jeden dzień przed terminem sporządzania sprawozdania finansowego za 2017 rok. Na wstępie należy zacząć od tego, że zarząd pozwanej nie przedstawił powódce terminu do jakiego ma zostać złożone pismo zawierające wnioski o podjęcie przez zarząd decyzji o rozliczeniu kosztów za rok 2017. Powódka złożyła pismo, które wpłynęło do sekretariatu 30 marca 2018 roku jednak nie wykazano negatywnego wpływu pisma na realizację celów posiedzenia zarządu. Co prawda pismo zostało złożone na 1 dzień przed terminem pierwotnym do złożenia sprawozdania finansowego, ale nie

wykazano ujemnego wpływu takiego terminu złożenia pisma na procedowanie na zebraniu zarządu uchwał odnośnie rozliczania kosztów. Mimo, że pismo zostało złożone 30 marca 2018 roku to zarząd 6 kwietnia 2018 roku mógł podjąć uchwały nie czekając na wyjaśnienia powódki. Także ta przyczyna nie potwierdziła się, a poza tym samo złożenie pisma z wnioskami z opóźnieniem nie stanowiłoby ciężkiego naruszenia obowiązku pracowniczego ponieważ nie miało negatywnego wpływu dla pozwanej, nie rodziło dla niej konsekwencji finansowych lub wizerunkowych.

Kolejna przyczyna polegała na niewykonaniu przez powódkę decyzji zarządu z dnia 5 kwietnia 2018 r. wzywającej do złożenia szczegółowych wyjaśnień co do pisma z dnia 13 marca 2018 roku, które to pochodzące od powódki zawierające wnioski co do pojęcia poprzez zarząd decyzji o rozliczeniu kosztów za 2017 rok wpłynęło do sekretariatu zarządu dopiero 30 marca 2018 roku. Zostało to wykazane, że powódka na zebraniu zarządu 5 kwietnia 2018 roku została zobowiązana do złożenia szczegółowego wyjaśnienia do pisma z dnia 13 marca 2018 roku (data pisma). Powódka twierdziła, że nie mogła tego zrobić z powodu krótkiego czasu na wykonanie pisma ze złożeniem wyjaśnień, jednak nie wystąpiła do strony pozwanej o wyznaczenie jej dłuższego terminu na złożenie wyjaśnień niż do dnia następnego. Należy zaznaczyć, że powódka od 12 kwietnia 2018 roku była już na zwolnieniu lekarskim niezdolna do pracy, a w tym czasie miała przygotowywać sprawozdanie finansowe dla pozwanej. Tak więc pracodawca w tym czasie powierzył jej bardzo dużą ilość zadań, których powódka obiektywnie nie mogła wykonać. Z powodu pogorszenia jej stanu zdrowia nie mogła złożyć wyjaśnień. Także przyczyna co do zasady się potwierdziła jako samo zachowanie powódki, ale było ono uzasadnione w danych okolicznościach.

Ostatnia przyczyna polegała na przesłaniu w dniu 11 kwietnia 2018 roku (godziny przesłania 22.10, 22.11, 22.51, 23.10, 23.40) do zarządu spółdzielni pocztą elektroniczną projektów sprawozdania finansowego za 2017 rok pomimo niezłożenia uprzednio wyjaśnień co do treści pisma z dnia 13 marca 2018 roku, które pochodzące od powódki zawierające wnioski co do podjęcia przez zarząd decyzji o rozliczeniu kosztów za 2017 rok wpłynęło dopiero w dniu 30 marca 2018 roku, a które to wyjaśnienia były niezbędne dla oceny przez zarząd sporządzonego przez powódkę projektu sprawozdania finansowego. W tym zakresie Sąd wskazuje, że decyzja odnośnie rozliczenia kosztów przez zarząd została podjęta w dniu 5 kwietnia 2018 roku, tak więc pozostawała bez wpływu na sporządzenie sprawozdania finansowego. Strona pozwana nie wykazała, że udzielenie wyjaśnień było niezbędne dla sporządzenia sprawozdania finansowego, a tok postępowania dowodowego wykazał, że podjęcie uchwał w sprawie rozliczenia kosztów było niezależne od złożenia wyjaśnień co do pisma z dnia 13 marca 2018 roku. Kwestię złożenia sprawozdania finansowego z opóźnieniem Sąd analizował już wyżej. Reasumując Sąd stwierdził, że ta przyczyna co do zasady nie potwierdziła się albowiem złożenie wyjaśnień do pisma z dnia 13 marca 2018 roku nie było wymagane dla podjęcia uchwał przez pozwaną odnośnie rozliczania kosztów, a także finalnie dla sporządzenia sprawozdania finansowego za 2017 rok.

Podsumowując Sąd stwierdził, że potwierdziła się jedna najistotniejsza przyczyna stanowiąca ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych – sporządzenie nierzetelnego sprawozdania finansowego za 2017 roku i wprowadzenie zarządu w błąd co do wniosków sprawozdania. Tak więc oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia było zasadne, a powództwo o odszkodowanie podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. Mając na względzie, że pozwana wygrała w całości. Na koszty procesu składają się kwoty 2.000 zł zaliczki, którą strona pozwana uiściła na sporządzenie opinii biegłego, a także kwota 360 zł jako podwójna stawka kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. W tym zakresie Sąd miał na względzie złożoność sprawy, obszerność akt oraz konieczność składania wielu pism procesowych przez pełnomocnika pozwanej co uzasadniało przyznanie podwójnej stawki kosztów zastępstwa procesowego.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych mając na względzie, że w toku tego postępowania zostało sporządzonych kilka opinii z czego część środków na wynagrodzenia biegłego została wyłożona ze Skarbu Państwa tymczasowo. Obciążając powódkę kosztami procesu Sąd miał na względzie, że powódka jest stroną przegrywającą sprawę. Ponadto składała wiele zastrzeżeń do opinii biegłych co powodowało dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniających i generowało dodatkowe koszty związane z wynagrodzeniem biegłego.